

Oponentský posudek
rigorosní práce

Mgr. Ladislava Kašpara

na téma

„Role institutu neúčinnosti právních úkonů při naplňování účelu konkursu“

Kandidát předložil práci na uvedené téma v celkovém rozsahu 125 stran (včetně přehledu použité literatury a obsáhlejšího závěru, samotná stať má pak 119 stran), čímž z hlediska formálního více než vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Již úvodem je třeba uvést, že uvedená práce se z obvyklého rámce těchto prací vymyká nejen svým rozsahem, ale vůbec celkovým dojmem, jež na čtenáře, nikoli jen na obligatorního hodnotitele, působí. Tento dojem je přitom veskrze pozitivní a ze své pozice musím uvést, že práce ve výsledku překračuje úroveň prací rigorozních, a to ze všech svých hledisek.

Zájem autora o danou problematiku je dán již samotným výběrem tématu, jež s novou právní úpravou a změnami v ní se stává velmi aktuálním, ale vůbec celkovým přístupem k práci. Nesnaží se o, nýbrž úspěšně naplňuje komplexní přístup k danému tématu, systematicky i tématicky dané téma zcela vyčerpává, zaměřuje se jak na historické aspekty, tak na recentní vývoj, na souvislosti teoretické i aplikační.

Z hlediska systematického je práce rozdělena do čtyř částí, v části 1. se autor věnuje obecnějšímu srovnání konkursního řízení ve třech základních obdobích (od současnosti zpět dle insolvenčního zákona, konkursního řádu z roku 1991 a právní úpravy zejména období tzv. první republiky – především k. ř. z roku 1931), druhá část se zabývá stručným popisem účelu konkursu. Základem práce je část 3., uvádějící čtenáře do obecné problematiky neúčinnosti právních úkonů, a zejména část 4., zabývající se jednotlivými důvody neúčinnosti právních úkonů činěných během konkursu – dle výše uvedeného 3dílného schématu. Ani z hlediska systematiky nemám práci námitek, členění je propracované, přehledné a přesné.

I věcné posouzení práce vychází z pozitivního hodnocení úrovně práce autora, a to jak po stránce obsahové, tak s ohledem na jeho práci s literaturou či judikaturou, práce navíc i

přes svůj výrazně větší než obvyklý rozsah nepůsobí nadbytečně, autor se vyjadřuje střídavě, věcně a nevyčerpává čtenáře, jak se občas v těchto případech stává. Mám za to, že nebýt jiných požadavků, práce by byla způsobilá obstát i v rámci vyšší kategorie prací disertačních.

Autorovi nelze vytknout věcné nedostatky, dochází-li k určitým nesouladům, jde o výsledek různých názorů a důsledek práva autora na odchylný názor, byť v některých případech bych očekával jistější závěr, než jako např. nepřesvědčivé a trochu polovičaté řešení situace na str. 103 (dobrovolné plnění 3. osobou správci) – ale jde spíše o výjimku, kterou je třeba zmínit leda jen pro pořádek.

Drobnou nevýhodou načasování práce je přirozeně její vypracování ještě před prvními aplikačními zkušenostmi s novou úpravou, což do určité míry ovlivňuje i metodologii a systematiku práce – s ohledem na téma je pak jasné, že zde se v rámci aplikační praxe bude jednat o běh na spíše delší než kratší trať.

Práce je tedy plně způsobilá k obhajobě, v jejímž rámci necht' se autor vedle výše uvedeného bodu a upřesnění vztahu insolvenčního zákona k občanskému zákoníku (včetně návrhu nového občanského zákoníku) zaměří blížeji na problematiku právních úkonů bez protiplnění.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 27. května 2008